

in pozneje celo v plemeniški stan povzdignen. Sosedov Tonče je pa sedaj že vrl mladenič in nič se mu ne pozna, da bi bili njegovi pradedje kdaj Turki. No, resnica ostane, če so tudi bili: Tudi Turki so dobri, ako so v krščanski veri vzgojeni.

N a g o r i.

Tam doli reka se pení,
Ob skale silne se drobí;
Tu solnce sije mi svitló —
Kako lepo je in krasnó!

Prijatelj, pridi sém z menoj,
Pokažem čudes ti nebroj,
Lepoto naših ti gorá,
Ki drug jo kraj težko imá!

Očnice zale tu cvetó,
Tam skale silne spó v nebó;
Očnič pa in planin gospod
Je dragi mi slovenski rod!

Slovenski rod na lastnih tleh,
Ki lepših ni nikjer od teh:
Najlepši svet mi je planin —
Ker jaz, ker jaz planin sem sin.

A. P.

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XLIV.

Posebno rad je imel sv. Frančišek jagnjeta. Ko je bival l. 1222 v Rimu, je imel vedno jagnje pri sebi, da ga je spominjalo na Jagnje božje. — V samostanu pri „sveti Mariji angeljski“ v Asizu je dobil ovčico v dar. Vesel je bil tega daru, ker je podoba krotkosti. Ovčici je rekel, kakor da bi ga mogla razumeti, naj le tudi prihaja, kadar bodo molili, pa bratov ne sme motiti. Kadar so šli menihi v kor opravljat cerkvene molitve, je kar sama prišla v cerkev, legla na tla pred oltarjem presv. Device, položila skupaj prednje noge in začela prav tiho meketati, kakor bi tudi hotela hvaliti Boga. — Na poti proti Sijeni je prišel mimo črede ovac, ki se je pasla na polju. Po svoji navadi jo prijazno pozdravi. Takoj popustijo ovce, ovni in jagnjeta svojo pašo, pritečejo k njemu, povzdignejo glave in razodevajo po svoje, kako so vesele, čemur se zelo čudijo pastirji in spremljevalci svetnikovi.

XLV.

Blizo sobice sv. Frančiška v Porcijunkuli je sedel skržák (cikada) na smokvinem drevesu. Svetnik ga pokliče in takoj mu prileti na roko. Svetnik jame prigovarjati: „Ljubi bratec skržák! hvali no Gospoda našega, svojega Stvarnika, s svojo pesmico!“ in precej začne cvrčati in ne preneha, dokler na njegovo povelje ne odleti zopet nazaj na drevo. Tam je živalica ostala osem dni in je prihajala, pela in odhajala, kakor ji je velel svetnik. Slednjič pa pravi svetnik svojim tovarišem: „Odslovimo svojega brata

skržaka; zakaj dosti dolgo nas je že razveseljeval in že osem dnij vsodbujal k slavi božji.“ Takoj odleti mali pevček in se ne prikaže več, da natančno izpolni željo in voljo svetnikovo.

XLVI.

Ko se je nekoč sv. Frančišek z bratom Leonom sprehajal po vrtu, sta slišala slavca peti. Frančišku so veliko tolažbo v srce vlivali njegovi ganljivi glasi. Svetnik poprosi brata Leona, naj tudi ptičku odgovarja in poje slavo Bogu. Brat pa se izgovarja, da ima slab glas. Sedaj začne Frančišek sam odgovarjati slavcu in nadaljuje tako do večera; tedaj pa mora prenehati ter z neko sveto zavistjo prizna, da ga je premagala drobna ptičica. Nato veli še pevčku zmagovalcu, naj mu prileti na roko, ga pohvali, da je tako lepo pel, in mu dá hrane. Ljubeznivi ptiček kar noče odleteti; poslovi se šele tedaj, ko mu svetnik zapové.

Sreča mladinskih let.

(Piše Fr. Kralj.)

VII. Prve hlačice.

Prav za prav prebiva vsa človeška sreča v srcu, in od ondod prešinja vsega, da se zazna tudi na zunaj, kajti po pesnikovih besedah „v tvojih prsih se leskeče Zvezda tvoje sreče.“ Ali odkod pride v človeško srce? Zveza mej zunanjim in notranjim človekom je prav ozka, in človek dobiva večinoma vse utise notranje sreče od zunaj. Večinoma, pravimo, ker vedno ni tako; saj duševna sreča, o koji smo zadnjič govorili, ni pojav ali posledica zunanjih utisov. Če pa velja to o vsakem človeku sploh, koliko bolj še o mladini, ki ima v svoji duši le malo zunanjih utisov, a zato ti krepkeje delujejo, so trajnejši in močnejši za mladinsko srečo.

Odrasel človek se bo pač malo menil — če ni ravno posebno nečimeren — za novo obleko, še jezi ga morda, ker si jo mora drago plačevati, a drugače je pri mladini.

Mladino veseli marsikaj, za kar je odrasel človek popolnoma brezbrizen. Mladinsko duševno obzorje je ozko; ker mu je torej pogled v zunanji svet zastrt, zanima ga tembolj lastni, domači svet. Otrok ni prijatelj skupnosti, le to ga veseli, kar ima sam. Saj veste vsi, da mora imeti svojo lastno žlico, skledico, mizico in druge stvari. Gorjé onemu, ki bi se česa polastil: jok bi bil takoj pri hiši. Tako ga veseli tudi lastna obleka, in posebno prve hlačice.

Ko je malo odrastel, tako da je že videl na klop pri peči, in je zapazil, da ima sosedov Janko, ki je bil njegove velikosti, že pravcate hlačice, postala je tudi njemu koteninasta suknjica pregrda, da ne rečem, sramotilna. Govoriti je znal ravno toliko, da je mogel nadležno in neprestano prositi,